

Să-i prețuim pe simfoniști

Să zicem că, înaintea oricărui început, Dumnezeu impondera întru Sine precum o „gaură albă”, de nesunet, avidând în propria-i tăcere. Poate că tocmai această tainică nerostire a colapsat într-un fior... Atunci, dintr-o teribilă voință creatoare, Dumnezeul înfiorat a inițiat facerea lumii lovind mai întâi dumnezeiște (cum altfel?) într-un uriaș Tam-tam. În fond, era chiar glasul Lui. Astfel, condensul de tăcere a crăpat nefiirea, vibrând spațiul cu infinită întindere și descolăcindu-i timpului neconținerea trecerii. De-a lungul și de-a latul, Marele Sunet a prins a făuri Universul.

Cum Dumnezeu iubea lumea, a investit-o cu caractere proprii instrumentelor muzicale. Astfel, femininului i-a atribuit sunetul cristalin și viteza violinei, iar masculinului, moderația tandră a violoncelului. Nici vârstele nu au fost ignorate: copilăriei i s-a conferit spontaneitatea ludică a piculinei; adolescenței, expresivitatea cu nuanțe a clarinetului; maturității i s-a acordat vocația de survol a cornului; senectutea a primit, deopotrivă, lirismul și comicul fagotului. Și fenomenele au fost părtașe la această divină distribuție: ploii i s-a dat sunetul textural al chims-urilor; zefirul a primit lejeritatea glissando-urilor de harpă; tunetul, binecunoscutele lovituri, creșteri și descreșteri ale timpanelor. Tristeții i s-a împărtășit nostalgia delicată a oboiului, în vreme ce bucuriei i s-a dăruit jovialitatea flautului. Eroismul solar a primit sunet de trompetă, iar tragicului i s-au rezervat registrle de trombon. În fine, pianul, prin tonurile sale acordic-polifone și multiplele nuanțe de tușeu, a fost racordat epocilor și sintaxei acestora. Vocea i-a rămas pe deplin omului ca atare, s-o cânte după chipurile năzuințelor sale.

Până ca toată această orchestrație a lumii să-și deprindă rostul, obosit poate de atâta creație și hărăzire, Dumnezeu s-a retras în nevăzut să se odihnească preț de-o eternitate. Lumea de-acum, din vremea somnului Său, își duce cântarea cum poate, cum crede, cum își imaginează că însuși Dumnezeu și-ar fi dorit. Este o cântare când lină, când amețitoare, când domoală, când aprigă. Uneori, câte un muzician ales îi conferă valențe de simfonie. Iar cântul lumii parcă se purifică, căpătând aură de sens, de minunată aducere laolaltă. Dar, cum omul e ființă muritoare, nici cântul său nu durează dincolo de puțința memoriei. Atunci, oh, câtă patimă și câtă restriște,

câtă risipire și câtă angoasă. Și, mai ales, cât zgomot!... Trebuie să-i prețuim pe cei aleși să ne armonizeze cu sonoritatea simfoniilor. Să le ascultăm zicerea și să le învățăm cântul. Cu siguranță, lumea va fi mai bună, pretutindeni și oricând, neconținând fiorul divin.

George BALINT

DIN SUMAR

Pe scena Atheneului Român.....	2-6
Pe scena Studioului “Mihai Jora”.....	7-9
Recitaluri camerale.....	9-13
Festivalul Internațional “Leonard”.....	13-15
Correspondențe de peste hotare.....	15-18
Remember - D.D. Botez, Șt. Niculescu... 	18-20
Adio, N. Teodoreanu, P. Urmuzescu!....	21-23
Punctul pe j ...azz.....	27-28
Show internațional la Focșani.....	30-31
Femina.....	32-33
Sub flamura romanței.....	40
Pop-rock.....	42-43
“Reconstituirea” Ileanei Popovici.....	44-45